

ԵՐԱԶ

Լոյսին անբով մետաղէն ես դարբնէի՝ քու շուքիդ
Շղթայ մը որ քեզ կապէր անհուն սիրտ՝ վ մը կեանքին,
Ոտերնդ իրար բերէի, դուն ըլլայի՛ր տարփագին
Հիւանդ ազօիկ մը տօգայն, աչքերով մե՛ծ ու վրնիտ...

Ձեռքերդ իրա՛ր բերէի, ու ժպտէի՛ր ինծի դուն
Լի՛կու մը պէս որուն սիրտն հոգեվարդի մեղեդին
Կ'օրօրէ՛ քաղցըր շունչով, մէկու մը պէս որ մտքին
Լի՛բոցներէն շա՛տ հեռու կը բանայ թեւն իր հագուոյն:

Կսանըւի՛րն քու մատներդ լոյսի բորբ հիւսածքին,
Ու խօսքերու գաղտնիքէն փրկազատուած՝ քու շրթներդ
Միայն վանկեր հծծէին՝ համարելով ինծի մերթ...

Քարերուն մէջ ամփոփուէր լըռութեան զինջ աղօթքին
Անհուն մրմունջը վաղուց մանկութենէն մոռցուած,
Եւ դուն ինծի բանայիր անոր մատնանն ռսկեմած...

ԾՆՈՒՆԴ

Երբոր գըտայ հի՛ր կորսուած յուշն օրերուն,
Ինձ ժպտեցաւ նորէն տըղան, հագուոյս արեւ,
Ի՛նչ բարմունք էր ծառերուն մէջ, գլխուս վերել,
Բոսոր պարտէզ՝ երկիրը բա՛ց էր հովերուն:

Մոռցե՛ր էի խմորի անունն իսկ տերեւին,
Ու նոր լեզու մ'ըստեղծեցի կախարդալուր՝
Թռչուններուն համար որոնք վաղուց թափուր
Իմ հէ՛ք տունիս աղանձտունը կուգային:

Հետքիստէ, վերակազմել կարողացայ
Ջինջ երգով մանեակը վառ կարօտներուն.
Ի՛նչ երբայրքով ու՛րբ վշտին հզու ընծայ...

Այրեցաւ խունկն անմեղութեան բուրվառներէն,
Ու տեսիլքով իսկ վերածնած մարմիններուն
Հողին ծոցէն եկաւ գարուն մը ռսկեղէն:

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ